

Arrest

nr. 278 655 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Rue Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 4 februari 2022.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...) b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;(...)

§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Albanië opnieuw vastgesteld als veilig land van herkomst.

4. Verzoekende partij vreest bij een terugkeer in Albanië geen werk meer te kunnen vinden en stelt dat haar mogelijk iets zal worden aangedaan als zij een ex-gedetineerde tegenkomt. Aangezien verzoekende partij haar werk bij de politie zal verliezen, zal zij niet langer beschermd zijn tegen dergelijke ex-gedetineerden of personen uit haar wijk.

5. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing o.a. vast dat: (i) de door verzoekende partij aangehaalde problemen in verband met haar overplaatsing en rangverlaging op haar werk (bij de Albanese politie) onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, waarbij nog wordt opgemerkt dat verzoekende partij bovendien niet werd ontslagen, maar gewoon werd overgeplaatst en zij niet alle (rechts)middelen heeft uitgeput om haar problemen aan te kaarten zoals bij de rechtbank, en waaraan nog wordt toegevoegd dat A. I. als algemene directeur van het gevangeniswezen in december 2021 werd ontslagen, (ii) verzoekende partij haar redeneringen dat zij geen ander werk dan bij de politie zou kunnen doen in Albanië en er in Albanië geen jobs zijn of althans dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden, evenmin kunnen aanvaard worden, (iii) verzoekende partij haar vrees om bij terugkeer mogelijk door ex-gedetineerden of personen uit haar wijk gevisieerd te worden aangezien zij na een eventueel toekomstig ontslag niet meer beschermd zal zijn, louter hypothetisch is en evenmin kan worden aangenomen, en (iv) de door verzoekende partij neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde vaststellingen te beïnvloeden.

6.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en het op algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

6.2. Aangaande het ontbreken van een klacht bij de rechtbank, brengt verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan: “In casu is het, gelet op het resultaat van haar klacht, niet meer dan

normaal dat verzoekster niet naar de rechtbank is gegaan. Indien zij een nieuwe klacht had ingediend, zou dit tot gevolg hebben gehad dat haar vervolging en haar positie binnen de gevangenis zouden zijn verergerd: (...)."

De Raad stelt vast dat dit slechts een blote bewering betreft. Bovendien dient erop gewezen te worden dat indien verzoekende partij haar situatie binnen de gevangenis effectief zou verergeren bij het indienen van een nieuwe klacht -die zij dus niet heeft ingediend-, niets belet dat verzoekende partij redelijke inspanningen zou leveren om (elders) een andere job te vinden. Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekende partij haar redeneringen dat zij geen ander werk dan bij de politie zou kunnen doen in Albanië, en er in Albanië geen jobs zijn of althans dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden, niet kunnen aanvaard worden. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede grond het volgende vastgesteld: "U heeft immers nog nooit naar werk gezocht in uw land (CGVS p.8). Deze motieven zijn bovendien louter van socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie (...)." Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in Albanië geen ander werk zou kunnen vinden en uitoefenen, gelet ook op het feit dat zij over jarenlange werkervaring (op hoog niveau) beschikt. Ze toont het tegendeel geenszins aan.

Overigens, in zoverre verzoekende partij thans van mening is dat het geen zin zou hebben (gehad) een nieuwe klacht in te dienen, betreft dit slechts een louter persoonlijk vermoeden dat op niets concreets is gesteund, aangezien zij heeft nagelaten daadwerkelijk een nieuwe klacht in te dienen. Het betreft dan ook niets meer dan een persoonlijke veronderstelling die niet in het minst wordt onderbouwd. Verzoekende partij overtuigt hierin dan ook niet.

6.3. Betreffende de vrees om bij terugkeer mogelijk door ex-gedetineerden of personen uit haar wijk geïsoleerd te worden, herhaalt verzoekende partij dat zij wegens haar politieke overtuiging niet door de politie tegen ex-gedetineerden kan beschermd worden. Verzoekende partij laat in dit verband in haar verzoekschrift gelden dat "Aangezien verzoekster niet langer deel uitmaakt van de politie, zal zij echter niet langer tegen dergelijke aanvallen worden beschermd. Aangezien zij de enige vrouw in de gevangenis van F.K. was, zal zij zeer gemakkelijk worden geïdentificeerd door de ex-gedetineerden. Zij legde uit dat zij nogal streng was voor de gevangenen, hetgeen ertoe zal leiden dat zij haar zullen opzoeken om haar kwaad te doen wanneer zij de gevangenis verlaten: (...)."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een loutere herhaling van haar verklaringen. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doet echter, net als het niet akkoord gaan met de bevindingen van de commissaris-generaal, geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal. Het gebrek aan daadwerkelijke bescherming van de Albanese autoriteiten, is bovendien hypothetisch en louter gesteund op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, doch niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen. Verzoekende partij haar betoog dat zij bij een eventueel terugkeer aangevallen zou worden door ex-gedetineerden, is bovendien louter een blote bewering en puur hypothetisch.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande pertinent en op goede grond het volgende aan: "Uw vrees om bij terugkeer mogelijk door ex-gedetineerden of personen uit uw wijk geïsoleerd te worden aangezien u na een eventueel toekomstig ontslag niet meer beschermd zal zijn, is eveneens louter hypothetisch en kan bovendien eveneens niet worden aangenomen. Op de vraag waarom u meer dan andere oudgedienden of zelfs gepensioneerden dit risico zou lopen, antwoordt u zeer vaag dat u destijds zeer streng was naar gedetineerden toe, zonder verdere aanwijzingen te geven dat u specifiek geïsoleerd zou worden door gedetineerden (CGVS, p. 12). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Wat er ook van zij, u benadrukt zelf dat u indien u in de toekomst met dergelijke problemen zou worden geconfronteerd in Albanië, u om bescherming zou kunnen vragen (CGVS p.12-13). Uw redenering dat u heel weinig vertrouwen heeft in de staat, dat ze u (als vrouw) niet de nodige bescherming zouden kunnen geven en men een bevel tot bescherming niet zal uitvoeren strookt niet met de objectieve informatie (zie verder) en evenmin met uw eigen professionele werkervaringen. U was namelijk jarenlang werkzaam voor het Albanese gevangeniswezen waar daders van misdaden hun straf dienden uit te zitten dankzij een functionerend overheidsapparaat en voor een bepaalde tijd achter de tralies werden gezet ter bescherming van derden." (eigen onderlijning)

In het verzoekschrift wordt voorts onder meer nog opgemerkt: “In casu, werd in een soortgelijk geval een politieman bij zijn terugkeer naar Albanië vermoord omdat hij tijdens zijn loopbaan iemand had gedood : (...) Hoewel verzoekster niemand heeft vermoord, houdt het feit dat zij tijdens hun detentie streng is geweest voor sommige gedetineerden, het risico in van wraak wanneer zij worden vrijgelaten. Maar de politie zal niet in staat zijn haar effectief te beschermen tegen deze wraak. Het onderzoek van de wederpartij naar corruptie in Albanië is irrelevant, aangezien verzoeker geen probleem van corruptie bij de politie aanvoert, maar een probleem dat verband houdt met de onmogelijkheid om door de politie daadwerkelijk te worden beschermd tegen voormalige gedetineerden.”

De Raad herhaalt dat verzoekende partij haar vrees hypothetisch is en dat zij hoe dan ook niet in concreto aannemelijk maakt dat zij, nota bene zelf werkzaam bij de Albanese politie en bovendien op hoog niveau, niet op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoekende partij om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Een verzoekende partij om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekende partij brengt, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat zij niet op bescherming kan rekenen vanwege de in Albanië aanwezige autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aanhaalt, verwijzende naar de “COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020”, dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij haar bewering dat de politie niet in staat zal zijn haar effectief te beschermen tegen deze wraak kan dan ook, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten, niet zonder meer worden aangenomen. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekende partij niet aan dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

6.4. Wat betreft de jobmogelijkheden in Albanië en het verderzetten van haar leven zonder mannelijke familieleden bij een eventuele terugkeer naar Albanië, stelt de Raad vast dat deze motieven in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan weerlegd of ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

6.5. Verzoekende partij voegt een artikel toe bij haar verzoekschrift, dat een geval behandelt waarbij een politieman bij zijn terugkeer naar Albanië werd vermoord omdat hij tijdens zijn loopbaan iemand had gedood.

De Raad stelt vast dat dit voorval losstaat van de situatie van verzoekende partij en dat zij (hiermee dan ook) niet aantoonde dat zij persoonlijk geen beroep zou kunnen doen op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

6.6. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden).

In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij kritiek heeft op punt 6.3 van de beschikking waarin wordt gesteld dat haar vrees hypothetisch zou zijn. Verzoekende partij bevestigt dat dit niet het geval is aangezien de ex-gedetineerden in de gevangenis een groot netwerk hebben aangelegd en de Albanese overheid geenszins bescherming kan bieden tegen de criminelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij, waar zij stelt dat zij bevestigt dat haar vrees niet hypothetisch is aangezien de ex-gedetineerden in de gevangenis een groot netwerk hebben aangelegd en de Albanese overheid geenszins bescherming kan bieden tegen de criminelen, opnieuw steunt op algemene beweringen. De Raad benadrukt dat, zoals eveneens in de bestreden beslissing wordt aangegeven, een dergelijke verwijzing van algemene aard op zich onvoldoende is om aan te tonen dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming. De verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming *in concreto* aan te tonen. Voormeld algemeen betoog waarin de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn en voor het overige niet verder komt dan het (opnieuw uiten van hypothetische) beweringen, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de overige gronden van voormelde beschikking en de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar geen afbreuk aan wordt gedaan, in gebreke.

De Raad herneemt in het licht van de verzoekende partij haar betoog ter terechtzitting volgende gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld: “Wat er ook van zij, u benadrukt zelf dat u indien u in de toekomst met dergelijke problemen zou worden geconfronteerd in Albanië, u om bescherming zou kunnen vragen (CGVS p.12-13). Uw redenering dat u heel weinig vertrouwen heeft in de staat, dat ze u (als vrouw) niet de nodige bescherming zouden kunnen geven en men een bevel tot bescherming niet zal uitvoeren strookt niet met de objectieve informatie (zie verder) en evenmin met uw eigen professionele werkervaringen. U was namelijk jarenlang werkzaam voor het Albanese gevangeniswezen waar daders van misdaden hun straf dienden uit te zitten dankzij een functionerend overheidsapparaat en voor een bepaalde tijd achter de tralies werden gezet ter bescherming van derden.” (eigen onderlijning)

(...)

De Raad herhaalt dat verzoekende partij haar vrees hypothetisch is en dat zij hoe dan ook niet in concreto aannemelijk maakt dat zij, nota bene zelf werkzaam bij de Albanese politie en bovendien op hoog niveau, niet op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoekende partij om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Een verzoekende partij om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekende partij brengt, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat zij niet op bescherming kan rekenen vanwege de in Albanië aanwezige autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. (...)". (eigen onderlijning).

De verzoekende partij voert door het in wezen herhalen van eerdere verklaringen, het uiten van algemene verzuchtingen en het voeren van een algemeen betoog geen valabele argumenten aan die deze gronden en motieven ontkrachten of weerleggen. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Volledigheidshalve wijst de Raad op het arrest RvV nr. X in hoofde van haar echtgenoot waarbij ook zijn beroep werd verworpen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS